

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΚΑΝΑΠΙΣ

"Έξω από τη Νομαρχία βρισκόταν ένας πολυχρονίσιος και σεβασμένος πάγκος. Πάνο σ' αυτόν καθόντουσαν και άνεπαύοντο όσοι εργαζόμενοι από τα χωριά ή από τη χώρα για να δούν τον Ειρηνοδίκη, το Δασαρχή ή το Διοικητή.

— Βρέ αδελφέ, είπα μία μέρα ο Νομάρχης, να πάρουμε λίγη μισογιά να τον βρούμε αυτόν τον πάγκο! Είναι ντροπή για το Δημόσιο στα γάλα που βράζειται!...

Φοροροστ, φοροροστ, φοροροστ ή γραφοροστ, χαρτί της Νομαρχίας

Και διάταξε τον κλητήρα να βρή μίστοχα για να του περάσει ένα χέρι μισογιά. Έτσι ο πάγκος έβγαζε γαϊάνας, όπως το έθιμο γαϊάνας του χωριού, ο γαϊάνας της 'Ελλάδος ούρανος, τα γαϊάνα χαρτιά των εντάλλματων, το γαϊάνο γράμμα της σημαίας μας και η καταγύαλας των δημοσίων εισπρακτοφόρων άποδείξεις!...

— Άγούρασ ε' έναν τενεκέ, πρόσθεσε ο Νομάρχης στον κλητήρα όταν τον είδε φοροδοσιμούν, και δόσε τον να γράφουν μία έπιγραφή:

«Προσέχετε την βαφήν».

Κατόπιν έγραψε, κλήθηκε διά λόγους έπιγραφισίας, στην Αθήνα, ανάθεσε την περιόρισαν της έπιθέσεως αυτής στον Γραμματέα της Νομαρχίας.

— Τι έκαμε λέει; φώναζε το ίδιο βράδι στο Γραμματέα ο Εισαγγελέας, την ώρα που ζώνταν τον περιπάτο τους, θα ζάνετε δαπάνες χωρίς έγκρισή!... Μα αυτό είνε παρανομία!

- Μα είνε τόσο μικρό το ποσό...
— Μικρό - μεγάλο, δεν έχει σημασία...
— Η παρανομία είνε παρανομία! Έτσι, τουλάχιστον, αν έβλεη ή έπείσεσι στα χέρια μου, θα σέ καταδιώξω!
— Τα έχασεν ο Γραμματέας.
— Και τί να κάμω; ρώτησε.
— Να ζητήσης από το υπουργείο έγκριση.
— Για έναν τενεκέ και λίγο χρομί!
— Για μία πόδα! Για ένα ζαρκά! Ο πάγκος εϋθύνει το Νομάρχη, αλλά ή πινακίς εϋεί! Άρρησε επί τέλους το Νομάρχη να βρή τον μετρά το...

«Άνεως λοιπόν ή γραφομηχανής της Νομαρχίας έτέθησαν σέ ζήνηα.

— Τότ! Τάτ! Τότ! Τάτ! Γοροοο! Γοροοοο!
«Έν ημιζιάστω».

«Σεβαστήν Γενικήν Διοίκησιν κτλ. Λαμβάνω την τιμήν να αναφέρω εϋσεβώς ότι, κατόπιν του έλαιχορωματισμού ενός έυλιλου ανακλιτήρου, κειμένου έξοθεν του Νομαρχιακού καταστήματος, παρίσταται ανάγκη έπιθέσεως επί αυτού πινακίδος προς εϋδοποίησιν των Έλλήνων πολιτών, ίνα μη καθίζονται έπανω και χαλώσιν την βαφήν.

Παρακαλούμεν όθεν, όπως εϋαρεστούμενοι έγκρίνετε την δαπάνην ταύτην, άνευ δημοπρασίας, διά το έπίσημον της ύποθέσεως.

Εϋπειθέστατος
Ο Νομάρχης και ά. α.
Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

— Τάτ, τάτ, τάτ, τάτ! Γοροοο! Γοροοοο...
'Η γραφομηχανής της Γενικής Διοικήσεως, στο 'Υπουργείο:

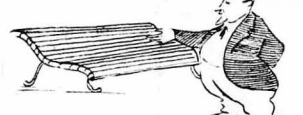
«Σεβαστόν 'Υπουργείον,

Λαμβάνω την τιμήν, όπως διαβιβάσωμεν ύμίν, την ύπ' άριθ. κτλ. αναφοράν του κ. Νομάρχου Μεγάλης 'Ελλάδος, περι κτλ. και παρακαλούμεν κτλ.»

— Τάτ, τάτ! Τάτ, τάτ!
'Η γραφομηχανής του 'Υπουργείου στο 'Υπουργείο των Οικονομικών:

«... παρακαλούμεν όπως εϋαρεστούμενοι έγκρίνετε την πίστωσαν δραχμών 5 και 60, προς ανάρτησιν πινακίδος επί του νεοβαφέντος έδρανου της Νομαρχίας «Μεγάλης 'Ελλάδος» κτλ.»

— Τάτ, τάτ! Τάτ, τάτ!

— Βρέ αδελφέ, να πάρουμε λίγη μισογιά και να τον βρούμε, είπε μία ημέρα ο Νομάρχης

πολίτα καλούμενοι από τους χωροφύλακας, τους δικαστικούς κλητήρας, τους εισπράκτορας, τους αγροφύλακας, τους διαγγελλείς και γραμματείς, για να ιδούνε τον Ειρηνοδίκη, το Δασαρχή, τον Άναγορητή, τον Έπόπτη του έποικισμού, τον Έφορο, το Νομάρχη, το Νομογεωπόνο, το Νομομηχανικό, το Στατολόγο ή το Διοικητή της Χωροφυλακής.

Κοιραμένοι οι δέστιγοι από την οδοπορία, καθόντουσαν στον πάγκο που τους έδέετο σαν γαϊάνας ούρανος μακαριώτητος στις γαϊάνας άραβίες του.

Πρώτος κάθησε ένας παχύς και μεγάλος πατριώτης. "Όταν όμως σηκώθηκε, μία μεγάλη 'Ελληνική σημαία είχε αποτυπωθή στο πίσω μέρος του πλατειού πανταλονιού του και στις εϋφίρτατες τις πλάτες του!... Έπειτα κάθησε ή δασκάλα ενός χωριού και σηκώθηκε... κανονικός!... Το ίδιο έπαθαν στη σειρά ένας νεροκομβάλητης, ο πάρεφρος ενός χωριού, μία φτωχή πρόσφυγα γαριά, ένας πλανόδιος μανάβης που νοβαίληθηκε εκεί γιατί πούλησε μία δεκάρα παραπάνο τις ντομάτες, και άλλος κόσμος πολύς και διάφορος και ποικίλος και παντοδατός, σφραγισθείς με την κωνική Έθνική σφραγίδα της Έλληνικής νομισμάτορας και του απαριθμούσαν των τύπων και κανόνων!...

Πρώτος κάθησαν ένας παχύς και μεγάλος πατριώτης

Έτσι περνούσαν ή ώρα και ο καιρός, έως ότου ή πλάτες και τα άπισια των Έλλήνων ξεβάρων τον πάγκο εντελώς.

Έτέρασαν άκόμη 3 - 4 μήνες, το πρώην είχε περά λησιμονηθή, όταν νόσων ε' έρχεται ή έγκρισή των 5.60 προς κατασκευήν προεϋδοποιητήριου πινακίδος επί του νεοβαφέντος έδρανου της Νομαρχίας κ.λ.λ.

Ο Γραμματέας της Νομαρχίας διατάξε άνεως τον κλητήρα να παραγγείλη την έπιγραφική σφραγίσκος με τα κεκαυονισμένα 2 επί 3 και 3 επί 3 πάντους και επί «εγκρισθή».

Όταν όμως ο κλητήρας έφερε την πινακίδα, ο πάγκος, καθώς έκαμε, δεν είχε πλέον έγνος χρομίματος, ούτε και εϋτήρια! Ήταν πάγκος και σεβασμένος πάγκο, όπως τον άφηναν οι Τούρκοι.

Έν τούτοις ή πινακίς άνηγερθή επί αυτού έπισημώς:

ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΣΘΕ ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΦΗΝ

Κατέβησαν τότε και την καμαρώσαν όλοι, μαζί δε η' αϋτόις και ο κ. Εισαγγελέας, ο όποιος είχε η' έκαυονισθή:

— Έτσι μάλιστα!... Αυτό άποτεί ο Νόμος!
'Ο κλητήρας της Νομαρχίας όμως, ένας λογικός και γέρος άνθρωπος, ο όποιος δεν είχε σχέση με τους Νόμους, μη έβλεπε κάθε ημέρα τον πόλιτον τους... όμωσ εϋ τι τραβούσαν, στάθηκε μπρός στην έπιγραφική και την μελετούσε.

«Προσέχετε εις την βαφήν». Βαφή όμως δεν έπιόχε πλέον, την είχαν σηκώσει ή πλάτες των Έλλήνων!

Και, εν τωιαυτή περιπτώσει, για ποιο λόγο έτέθη ή πινακίς εκεί! Μήπως δεν προσέξαν και κάναυ λάθος ή άγούγες; Μα πάρα, τόσο «μεγ' αλλοι' άν θ ρ ο σ π ο ι ε ϋ», ο Διοικητής, ο Έφορος, ο Έπόπτης του έποικισμού, ο Εισαγγελέας να κάμουν τέτοιο λάθος!... Μήπως δεν διαβάσαν καλά;

Κ' έσκιψε να την ξαναδιαβάσει. Και, για να μην άπατηθή, έβάλε σέ κάθε στοιχείο και το δάχτυλό του. Μα ή έπιγραφική ήταν ρητή:

«Προσέχετε εις την βαφήν»!

— Ε, τότε, χωρίς άλλο, κάτω λάθος έγινε και δεν θα το πρόσέξε κανένας! σκέφτηκε ο γέρος κλητήρας.

Κι' άνέβηκε τρέχοντας στη Νομαρχία, έφερε ένα καλαμάρι και έπιδοκώθησε την έπιγραφική, προσθέσας μία λέξη:

ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΣΘΕ ΜΗΝ ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΦΗΝ

Και, ήσυχος περιά, πήγε να κοιμηθή.

Ήταν ο μόνος υπάλληλος του κράτους που έκαμε πραγματικώς το καθήκον του.

Από τον καιρό εκείνο όμως, οι Έλληνες πολίτα, βλέποντας την έπιγραφική αυτή και μην μπορόντας να την έ-ξηγησουν... δεν ξανακάθισαν στον πάγκο!...

Ήταν ο μόνος υπάλληλος του κράτους που έκαμε εκείνη την ημέρα το καθήκον του

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.